

BIENNALE DER JONGEREN TE PARIJS

De kunst van morgen ?

**Traditionele
tentoonstellingen
verouderd**

DE « Biennale der Jongeren » in het Musée d'Art Moderne te Parijs, toegankelijk tot 3 november, vertoont het schema van de grote kunstmanifestatie die waardig zou zijn van onze tijd. Dit ideaal « forum » zou de beste werken tonen van de internationale kunst, zonder beperking der leeftijdsgrens, gericht op de kunst in wording en in overeenstemming met alle dynamische kernen der verschillende kunst-disciplines. Het knelpunt is het geld om het te verwezenlijken.

Het schijnt een voldongen feit, dat er voortaan naast de traditionele tentoonstelling van schilder- en beeldhouwwerk een totaal andere en nieuwe opzet is die met de eerste niets meer gemeen heeft. Over enkele jaren zal de traditionele tentoonstelling even verouderd zal als nu een « Nationaal Salon » in ons land of een « Salon d'Automne » te Parijs. Alle heimwee ten spijt, wordt het steeds duidelijker, dat het huidige artistiek gebeuren zich verplaatst buiten de traditionele kunstopvatting die zich beperkt tot doek en verf en het ding aan de wand.

**Geen « schilder »-kunst
meer**

Zoals enkele jaren geleden de traditionele figuratie aftands, vermoeid en bloedloos scheen ten opzichte der abstractie, doet zich nu onweerstaanbaar hetzelfde gelden met een groot gedeelte der met traditionele middelen uitgedrukte kunst ten opzichte van het nieuwe, dat in volle ontplooiing is. De onverbiddelijke spitsing is voltrokken.

De opwerping van het gezond verstand van de gewone man « dit is toch geen schilderkunst » is juist. Het nieuwe heeft daarmee niets meer te maken. De bruggen zijn opgeblazen: het avontuur voltrekt zich; zo wil het nu eenmaal de ontwikkeling der kunst.

Deze 4de Biennale is een grote smeltkroes van het huidige artistiek gebeuren op verschillende gebieden. Vanzelfsprekend is de belangrijkste kern nog steeds de traditionele schilderijtentoonstelling. Het is het verouderd gedeelte. Zelfs de fanatieke verdedigers van doek en verf staan voor de onthutsende vaststelling, dat deze afdeling oud, ambachtelijk en zielloos aandoet. Ik hoorde herhaaldelijk de opmerking of

deze afdeling in feite niet overbodig is, of het zin heeft de vele epigonenwerken te tonen, de nieuwe figuratie van Bacon, de ziellose abstracties, de surrealistische, expressionistische, cobra- of neo-klassieke werken? Een feit is, dat op dit gebied de grootste verwarring heerst, dat de meeste jongeren volslagen machteloos blijken om zich met doek en verf te uiten.

Deze machteloosheid is op een nog schrijnender wijze duidelijk in een andere Parijse tentoonstelling: « La Figuration narrative » (Galerij Creuse) waar de talrijke epigonen van de Amerikaanse pop-art blijven steken in de middelen, die zij ontleen aan de hedendaagse beeldwereld en noch wat de verbeelding, noch wat de kijk betreft boven de strips en de publiciteit uitgroeien.

Gemeenschapswerken

Benevens deze traditionele kern is er een kunst in wording, die vooral duidelijk is bij de Britse beelden, de Duitse zero-groep en de Franse afdeling met Deschamps, Dufrene e.a. Voorts is er de reeks bekende afdeling « Licht en Beweging ».

Uiterst belangwekkend is de afdeling der gemeenschapswerken. Zo ziet men er zowel in een bestendige projectiezaal (cyclorama) als in maquette-vorm, ontwerpen voor een fantastische bouwkunst, een optische doolhof, een eenheidswoning, een drijvende badplaats, een anti-atoomschuikelder, een zuiveringsplan, de aanleg van een badplaats, een cultureel centrum, een wisselbare ruimte, een studie voor een stad, een wintertuin, een ontmoetingsplaats of een kerk. Er bevindt zich in de Biennale eveneens een werkplaats voor het drukken van gravuren.

Alles omvattend

Doch het belangrijkste van deze Biennale ligt op een ander vlak: in de veelzijdigheid der artistieke uitdrukkingen. Op het gebied der muziek, zijn er verscheidene zaaltjes waar jongeren op de grond of op banken in het halfduister luisteren naar muziekuitzendingen. Elke avond is er toneel, er is trouwens een afdeling toneeldecoratie (maquettes voor decors en kostuums).

Dagelijks worden kunstfilms afgerold. In de meeste zalen bevinden zich televisie-toestellen: men zendt er dagelijks de beste TV-films uit en men kan erop deze

door Karel J. GEIRLANDT

televisie ook de vergaderingen volgen en de toneelvoorstellingen.

De Franse televisie werkt trouwens mede met dagelijkse programma's over jonge dichters en virtuozen, lectuur, literair cabaret en jazz. Colloquia handelen over het urbanisme, de jazz, de cultuurcentra, het kunstonderwijs en de ontspanning! Deze opzet, waaraan 570 kunstenaars uit 56 landen deelnemen, groeit zo uit tot een reuze-uitpak van wat door de jongste generatie gemaakt, gedacht en gehoopt wordt.

Wegens het informatief karakter lijkt de toestand zeer verward en dit is onvermijdelijk, doch een dergelijke confrontatie wijst de weg naar wat morgen mag verwacht worden. Zij wijst eveneens op het ontstaan van een nieuwe kunst, die bepaald wordt door een nieuwe gedraging: de onmogelijkheid voor de mens zich te onttrekken aan de groep, aan de collectiviteit, en het uitschakelen van de conflictsituatie door een spontane, een positieve deelneming.

De terugkeer der kleur, de frisheid van veel werken, de uitschakeling van de monsterfiguratie schijnen enkele tekenen te zijn van deze kunst in wording.

Extrait de : Het Laatste Nieuws
Geknipt uit : Bruxelles

Date : Ed. Brabant
Datum : 28. X 1965

Ook in de Zweedse afdeling van de Biennale te Parijs stelt men vast, dat de kunstwerken steeds losser van de wand komen